

TAMARA MOROVIĆ, ПРИПАДНИЦА ЈЕДИНИЦЕ "КОБРЕ", ПОКУШАЛА ДА СПАСЕ ЖИВОТ ДУШАНУ КУСКОВСКОМ

Dragana Matović

НАЈВЕЋЕ приче о пожртвовању и јунаштву не одигравају се само на бојиштима, већ и у аренама свакодневног живота. У времену кад се чини да је свет подељен и суров, прича Тамаре Морковић (42) позива на размишљање о људскости. Иако сахрана мајка, одважна жена са храбрим срцем војника, није оклевала ни трен у жељи да спасе живот свом колеги. Да да део себе за пријатеља. За његову породицу. Децу.

Тако је припадница "Кобри", елитне јединице која има посебно место у Војсци Србије (ВС), несебично и без двоумљења доирала део јетре Душану Кусковском, који је боловао од аутоимуне болести - примарног склерозирајућег холонгитиса.

- Душан је професионална каријеру у ВС прекинуо након што му је 2017.

Душанова супруга ми често говори да сам им подарила најлепшу годину у животу

дијагностикована тешка болест - прича Тамара за "Новости". - Морао је да се одрекне посла инструктора у Центру за обуку подофицира у Панчеву и оде у превремену пензију. Дуго је тражио донора. Интервенција је требало да буде изведена у једној бечкој клиници, а новац је обезбедио војни фонд здравства. Речено му је да дође са донором. Говорио је да је мислио да ће теже наћи новац за Аустрију него донора, а испоставило се другачије. После неког времена, упитала сам та шта је урадио. Очекивала сам да ће ми рећи да се вратио са операције. Кад ми је рекао да још тражи донора, срце ми се стегло. Помислила сам на његове ћеркице Веру и Ану, да треба да расту уз оца, кроз главу ми је прошло да смо иста крвна група,

ДЕО ЈЕТРЕ ДАЛА КОЛЕГИ

Веровали да су успели, али је због компликација после трансплантације Душан преминуо

Била је прва у класи

TAMARA је подофицир у Војсци Србије од 2010. Претходно је завршила Факултет цивилне одбране, смер безбедност а потом и специјалистичке студије. Рођена је у Зрењанину, а одрасла у Прибоју. Захваљујући ујаку који јој је био узор одмалена је тренирала карате. Остварила је сан, да буде припадник одреда војне полиције специјалне намене "Кобре". Често учествује у спортским такмичењима, оријентирингу, Ог и Трај тркама. Освојила је низ медаља, а најдражи успех јој је "Првак Војске Србије у оријентирингу". Кроз све курсеве и обуке, које је похађала, била је прва у класи. Мама је дечака Луке, који, када је реч о спортским активностима, иде њеним стопама.

- Остварила сам већину снова - каже Тамара. - Остварена сам и у послу, и у приватном животу, и као мајка. - Радим посао који волим и увек тежим за постизањем бољих резултата.

и - преломила сам. Свесно сам ушла у ризик. Храброст је дубоко укорењен импулс одговорности према људима око нас.

Припрема за трансплантацију била је пуна изазова, али и дубоке повезаности између два људска бића која су стицајем околности делила више од војничке униформе. Процедура је била испреплетена сложеним нитима медицинске бирократије. Све се одвијало спорије него што су очекивали.

- Пријавила сам се на ВМА. Почеле су дуготрајне физичке провере, анализе компатибилности наших

органа, ишла сам на разне комисије - каже ова жена у чијем срцу тина ватра несебичности. - Дуго је трајао процес одобрења захтева за интервенцију у Аустрији, а сваки тренутак за Душана је био драгоцен. На крају су нас одбили због сумње на развој могућих компликација и етичке комисије која је установила да уколико донор и пацијент нису у родбинској или емотивној вези, што нисмо, неће бити прихваћени за трансплантацију. Душан је изгубио наду, упао у депресију. У очајању, одлучио је да потражи помоћ у Турској. Убрзо је стигао позитиван

одговор из болнице. Прихватили су операцију, уз упозорење да имам два а не један жучни канал, али да то они могу да споје. Душан је био пресрећан када је чуо да идемо.

Крајем априла ове године, урађена је трансплантација.

- Сећам се осећаја победе кад смо се пробудили из анестезије - говори Тамара, чији снажан поглед сведочи о дубоком убеђењу о снази људске издржљивости. - Обе операције су биле компликоване. Моја је требало

Један по један, Душану су почели да откажују органи. Последња је стала јетра

да траје четири, а завршена је после осам сати. Душану су оперисали дуже, јер је болест оштетила и друге органе. И поред неиздржљивих болова обома нам је било пуно срце. Веровали смо да смо успели.

Атмосфера у соби у којој су лежали била је прожета чежњом за животом и борбом са сопственим телом.

▲ СЕЋАЊЕ Тамара Морковић и Душан Кусковски пре трансплантације

- Ноћи су изгледале као бескрајни океани бола. Немољив бол стварао је невидљив зид око нас - Тамарине сузе показују тежину неизговорених речи које су тих дана лебделе у ваздуху. - Нисмо имали снаге за дуге разговоре. Сваки наш уздах и јаук постајали су дијалог. Делили смо тишину, бол и наду.

Тамара се вратила за Београд после месец дана. Очекивала је да ће и Душан доћи брзо, јер је операција успела. Нажалост, судбина је хтела другачије. Упркос свим напорима и предано-сти, он је преминуо.

- Појавиле су се неочекиване компликације, независно од успеха трансплантације - прича Тамара. - Душану су почели да откажују органи. Један по један. Последња је стала јетра.

Али, губитак пријатеља није крај ове приче, већ почетак новог поглавља. Душанова породица постала је и њена, а Тамарин храбри чин мост који их повезује.

- Душанови најближи ме присвајају као најрођенију, а и ја њих - каже Тамара. - Његова супруга ми често говори да сам им подарила најлепшу годину у животу. Сваки дан им је био поклон, откако сам им вратила на-

После операције, и поред неиздржљивих болова обома нам је било пуно срце

ду. Макар смо покушали да заједно дотакнемо циљ. Није мала ствар кад ти неко у најтежој ситуацији понуди руку и искрено обећа да ће дати све од себе. Бар сам их усрећила годину дана. Бар сам им вратила наду. Само ми је жао што Душана нема, он би најбоље разумео шта ми се десило.

Тамара је брзо обукла униформу и вратила се на посао. ■

▲ СПРЕТНА Често учествује у спортским такмичењима, оријентирингу, Ог и Трај тркама